

kan dog Ingen med Alvor betragte disse to Ministre som en Domstol; thi Alt, hvad der væsentlig constituerer Begrebet om en Domstol, fattes her ganske. Alt, hvad der hører til en Domstols Forhandlinger, fattes. Man kan jo nok i visse Tilfælde tale om en saadan administrativ Ret; men det vil dog altid blive en noget haltende Sammenligning. Det er og bliver en administrativ Afgjørelse; der maatte først foreskrives bestemte Normer, for at den endog blot skulde kunne faae en formel Lighed med den administrative Justits, som er organiseret i Frankrig. Men hvad Sagen selv angaaer, saa var det virkelig ingen Spøg, naar jeg brugte det Udtryk, at det er en lang Erfaring, der viser, hvor vanskeligt det er at faae gennemført en fuldstændig Eigestilling mellem de militaire Ministre og de civile Ministre med Hensyn til de constitutionelle Principers Gjennemførelse, og jeg tør sige, at for Enhver, som har noget nærmere Detaillkjendskab til Finantsadministrationen, behøves der ikke noget nyt Vidnesbyrd for min Sætning. Krigsministerens Udtalelser ere tilstrækkelige til at levere et fuldgyldigt Beviis for den, der har de constitutionelle Grundsætninger for finantciel Administration levende og nærværende. Jeg forstaaer Vanskelighederne overmaade godt, men det forhindrer ikke, at der kan være nogen Opfordring til at have Finantsministerens Ret og Mgt. Som sagt, efter min Overbeviisning er det i nærværende Tilfælde mere Forhandlingen end Afstemningen, der har sin Interesse, og jeg skal derfor endnu blot fremhæve, hvorledes Spørgsmaalet kommer frem, hvad enten Forslaget vedtages eller forkastes, i de Tilfælde, hvor det behøver at fremdrages. Det ærede kongevalgte Medlem (Fischer) mindede om, at der var en anden Deel af Beskjendtgjørelsen af 14de Februar 1868 foruden den, som jeg først har omtalt, nemlig den, at „fra den 1ste April d. A. at regne de tvende ovennævnte Ministeriers Regnskabs-Revision og Decision sammendrages med den øvrige under Finantsministeriet hørende Regnskabs-Revision og Decision“. Det er ganske vist, at det kommer meget væsentlig an paa, hvorledes denne Revision og Decision gennemføres, og jeg vilde derfor gjerne gjøre den ærede

Krigsminister et Spørgsmaal. Jeg sætter altsaa, at der har fundet en Anvendelse Sted af nærværende Lov efter Krigsministerens Resolution; det Regnskab, som affattes i Overensstemmelse hermed, bliver nu Gjenstand for sædvanlig finantsministeriel Revision. Det er jo en Selvfølge, at paa de Udsættelser, som gøres, maa der svares paa sædvanlig Maade af Krigsministeriet. Er nu Krigsministeriet i saa Tilfælde istand til at sige: Denne Lovs Fortolkning kommer ikke Revisionen ved, thi Krigsministeriet er efter den her foreliggende Lov berettiget til at foretage Opgjørelsen, og dermed er Sagen færdig; der er ikke Tale om nogen som helst Prøvelse af, om Loven i et vist givet Tilfælde er rettelig anvendt eller ikke. Jeg skal forbeholde mig et Par Ord, dersom den høitærede Krigsminister først vil sige, om virkelig i saa Tilfælde denne Lov skulde give Krigsministeren Ret til at afvise enhver Besvarelse ved at sige: Saaledes har jeg resolveret, og derom behøves ikke videre Tale.

Krigsministeren: Det er lidt haardt for mig først at høre udtale, at det er saa vanskeligt at faae Krigsministeriet til at underordne sig Landets almindelige Love og senere, at Krigsministeren skulde have villet sætte Finantsministeren Stolen for Døren. Det er en Udtalelse, der er kommen fra et af de Medlemmer paa den anden Side. Det er en Uttring, der er i høi Grad ubillig, og jeg har ikke givet den fjerneste Anledning til, at man kunde sige noget Saadant om mig. Dersom man ikke vil stille sig paa et ganske forhistorisk Standpunkt, om jeg saa maa sige, som jeg synes, at nogle Medlemmer indtage her, men holde sig til den nuværende Tilstand, saa forstiller jeg, at det nuværende Krigsministerium forhandler med Finantsministeren, hvergang der er virkelig Anledning dertil; Ingen er meer end jeg rede til at indrømme, at Finantsministeren indtager en fremragende Plads i Regjeringen, og at han har et meget stort Ansvar. Tyngdepunktet ligger noget mere til hans Side i et Ministerium, end det vilde ligge, naar man regnede alle Ministrene lige; der tilkommer ham en meget betydelig Vægt, en meget betydelig